

Malla pauskasi oven kiinni, juoksi hisseille. Kaikki varattuina. Hän painoi alas-nappia neljä kertaa, ennen kuin hiljainen helähdys soi aulassa. Tietysti hissikori oli täynnä, ja tietysti matka katkesi jokaisessa kerroksessa. Malla puhisi sisäänpäin, ulkoa hän näytti omalta viileältä tehotyöltään. Pitkät hiukset tasaisella nykeröllä, kynnet täydellisessä manikyörissä. Salamanainen, joka ei ollut edes huomannut lasikattoa. Räjähdytti sen sirpaleiksi ilman, että jakkupuvun liepeet heilahtivat. Malla olisi halunnut painaa parkkihallin nappulaa nopeuttaakseen liikettä, mutta imago kielsi. Ei tämä ollut hänen syytään. Ei kenenkään syytä. Ihminen ei voi elää minuuttiaikataulun mukaan. Kokoukset venyvät, kun niissä käsitellään tärkeitä asioita. Jos johtaja saapuu myöhässä, se on täysin ymmärrettävää; hänellä on omia kiireitään. Päätökset on tehtävä ajallaan, ei niitä voi lykätä huomiseen. Pörssiyhtiöllä on velvollisuuksia. Osakkeenomistajille, ja asiakkaille. Mutta ei Jarmo ymmärtäisi. Hän ei ollut ymmärtänyt koskaan, mitä vaatii päästä naisena tähän asemaan. Tehdä todellinen ura, josta sai lukea Optiosta. Pitää huolta lapsista ja elättää miestä. Miestä, joka maalasi omia unelmiaan eikä tuonut leipää perheelle. Kun ketään ei ollut näkemässä, Malla kipitti Ford S-Maxiin. Tämäkin vielä, joutua tulemaan töihin tällä. Perhelahnalla. Mallan oma ferrarinpunainen Mazda RX-8 oli yhä korjaamolla. Vaikka hän ajoi aina melkein rajoitusten mukaan, Ford tuntui siihenkin liian laiskalta. Masse olisi ottanut myöhästymisen kiinni. Ilmastointi piti tuskanhien kurissa, ja moottoritiellä vakionopeudensäädin rentoutti oikeaa jalkaa. Eivät poliisit pysäytä, jos ajaa sataa kolmeakymppiä. Tie oli täynnä, ja Malla joutui puikkelehtimaan kaistalta toiselle. Metsän loppuessa tuuli tarttui autoon, ja Malla joutui kamppailemaan hetken pitääkseen sen hallinnassa. Masseen se ei olisi tarttunut, omalla autollaan hän olisi jo kotona. Puhelin. -Missä sä oot? Ei tervehdystä, ei ymmärrystä. Jarmon ääni soi kireänä. Vaativana. -Mä oon ihan just kotona, moottoritiellä jo. Hiljaisuus humisi hands freessä. -Espoo on kohta jo melkein takana, ei kestä enää kauaa. -Sä tiesit, että mulla on tänään menoa. Tajuatko sinä, minä myöhästyn, ja ne eivät odota. -Sori, mutta kun kokous kesti. Mä lähdin ihan heti kun pääsin. Malla kuuli Jarmon leukaperien kiristyvän, hengitys linjalla hidastui. -Etkä sinä tajua, miten tärkeää tämä on minulle? Malla ei voinut sanoa, että hänen kokouksensa oli tärkeämpi kuin Jarmon olutseuran puheenjohtajakisa. Heidän yhtiönsä YT:t olivat juuri nyt kriittisessä vaiheessa, ja päätöksiä oli pakko tehdä. Se vaikutti pörssikursseihin, ja tuhansiin ihmisiin. Malla oli hiljaa. -Tämä on minulle tosi tärkeää. Kyllä sinä sen tiedät. Luuletko sä, että on helppoa olla kaikki aika yksin lasten kanssa. Vastata kaikesta, ja pitää yhteistä kotia yksin. En minä näitä voi tänne kaksistaankaan jättää. Koska sinä pääset kotiin? Jarmo oli epäreilu, aina kiristämässä ruuvia. Vaatimassa jotain. Lisää aikaa, lisää seksiä, lisää rahaa. Mikä hän oli, joku kone, vai? Malla kaipasi vain paikkaa, jossa levätä, olla rauhassa. Leikkiä rakkaiden lasten kanssa, ja viettää laatu-aikaa oikean miehen seurassa. Rentouttavaa yhteyttä. Ja mitä hän sai? Tuuli tarttui taas autoon. Malla kamppaili ratissa, mutta hetkessä Ford oli kampeutunut vasemmalle kaistalle. Viimein kitka voitti, ja auto heilahti rajusti takaisin oikealle. Adrenaliinia purskahti vereen, kieli kuivui ja hengitys tiheni. Malla räjähti. -Voi helvetti, nyt turpa tukkoon. Mä meinasin ajaa kolarin. -Mitä, mihin, mitä tapahtui? -Tuuli heitti autoa. Se tarttuu tähän tosi pahasti. -Joo mä tiedän. Onko kaikki kunnossa. -On, on. Se vaan heitti mut toiselle kaistalle. -Koska sä oot sitten kotona. -Voi, voi, voi vittu! Nyt lopetat sen kyselyn. Mä tuun sitten kun pääsen. Malla lävähdytti puhelun poikki ja nojasi reuhtovan ohjauspyörän päälle. Jarmo tuijotti hetken hiljaista puhelinta. Näytön oikeassa ylänurkassa näkyi kellonaika. 17.55. Kokous alkaisi kuudelta Opus K:ssa. Siellä käsiteltäisiin hänelle tärkeää asiaa, eikä hän ehtisi ajoissa paikalle. Kyllä hän tiesi, kuka toi leivän taloon. Ettei Malla pitänyt hänen olutseuraansa minään. Naureskeli, puhui keski-ikäisten kaljamahojen tekosyystä. Jarmolle se oli tärkeä. Ainoa mahdollisuus hengittää

kultaisen vankilan ulkopuolella. Vapaana lasten ja vaimon ristipaineesta. Paikka, jossa sukulaiset eivät olleet jo lopettaneet kyselyitään. Miten kauan hän eläisi kotiäitinä, tai koska hakisi oikeita töitä. Amalia pudotti nokkamukinsa lattialle, mehua pirskontui pöydän alle. Manfred käkätti iloissaan ja heitti lusikkansa samaan sotkuun. Perunamuhennos taittoi nesteen mansikanpuna pehmeämmäksi. Jarmo ei pystynyt edes suuttumaan lapsille. Tätä se oli, päivästä toiseen jo monta vuotta. Hän vain kumartui ja siivosi pahimmat liat. Loput saivat jäädä siivojalle. Hän tulisi seuraavana päivänä, ellei ollut taas sairaana. Laiska se oli, tyypillinen venakko. Lapset sotkivat pöytää, Jarmo katseli vierestä. Ei komentamisella ollut mitään merkitystä, eivät ne ymmärtäneet. Sen enempää kuin Mallakaan. Tuuli humisi keittiön ikkunoiden takana, ja välillä erkkerin lasit helähtivät. Sitä kuului aina joskus, ilmeisesti pokat oli kiinnitetty huonosti. Tänäpäin helinä vain jatkui, ja kaikui kylmässä ruokailuhuoneessa. Lapset eivät siitä välittäneet, sottasivat vain itseään. Puhelin. -No päivää, vävy-poika. -Päivää. Mitäs teidän rauhaanne? -Ei tänne mitään, ihan sitä tavallista. Eläkeläisen elämää. Hetken hiljaisuus. Jarmo näki, miten linjan toisessa päässä etsittiin jotain puheenaihetta. -Tai no, onhan täällä yksi pieni homma. Jarmo huokaisi ajatuksissaan. Apen pienet hommat saattoivat olla mitä tahansa. Saunan maalaamista, tai mustikoiden poimimista. Tai kolmen viikon kiviurakka, niin kuin edelliskesänä. -No, mitäs sinne nyt? -Puu perskeles kaatui. Ajotielle. Ihan tässä meidän pihassa. Kauhea tuuli on ollut. -Joo, niin se on täälläkin. Ikkunat vaan helisee. Appiukko oli hetken hiljaa. Jarmo olisi voinut purra kielensä poikki, tästä kuultaisiin vielä. Mallan isä oli paheksunut rakentajien valintaa. Olisi pitänyt valita suomalaisia, mutta mistä niitä muka saisi. Millään järkevällä hinnalla. Toisaalta, välillä ikkunoiden kilinään sekoittui narinaakin, koko talo tuntui heiluvan puuskissa. Jarmo ei itsekään ollut enää täysin varma siitä, miten hyvin talo oli rakennettu. -No, tuota, kuule. Teillähän on lainassa se minun moottorisahani. Jarmo muisti lainaustapahtuman. Appiukko oli tuputtanut sahan heille puiden karsimista varten. Ettei tarvitsisi käsipokalla. Hän oli katsellut Jarmon rintaa sen sanoessaan. Jarmo oli edelleen täysin tyytyväinen pieneen luonnonvaraiseen puustoonsa. Moottorisaha oli seissyt alusta lähtien autotallin nurkassa. -Onhan se, tuolla tautotallissa. -No kuule, et sinä voisi tuoda sitä? Tänäpäin, nyt vielä kun on valoisaa. Pilkkaisin tuon puun pois. Ajotieltä. Jarmo kirosi. Pitkään, hartaasti ja äänettömästi. Amalia ja Manfred käkättivät keittiössä ja appi odotti linjan päässä. Jarmo tiesi, että hän voi vastata vain yhdellä tavalla. Se siitä olutseuran puheenjohtajuudesta. Eihän hän sitä olisi voinut kunnialla hoitaakaan. Aina joku vaatii jotain, juuri nyt, heti. -Joo, kyllä mä tuon sen. Heti kun Malla pääsee kotiin niin lähden tuomaan. Puhelimesta kuului rytinää ja raapimista. Kiivas henkäys. -Mitä, mitä siellä tapahtui. Linja oli hetken äänetön, tuuli ulvoi, ikkunat helkkäsivät ja uusi talo natisi. -Hei, oletko sinä siellä, haloo? -Täällä ollaan. Voihan sattana. Nyt kaatui toinenkin puu. Ihan talon nurkalla. Lahoja ovat. Aja, kuule, poika varovasti kun tulet. Nyt on sellainen myrsky, ettei. Linja hiljeni, Jarmo seiso i hetken puhelin kädessään. Se oli ensimmäinen kerta, kun Mallan isä oli kutsunut häntä pojaksi. Jarmo katsoi takapihalle. Kitukasvuinen nurmikko oli täynnä oksia, osa paksujakin. Kosteat lehdet lensivät luotisuoraan, läshtivät esteisiin, kunnes repeytyivät taas vapaiksi. Tuuli painoi kaikki puut luokille ilman hetkenkään lepoa. Ruokailuhuoneesta kaikui tuttu nokkamukin kolahdus, sen erotti juuri ja juuri talon äänien yli. Kun Malla tuli kotiin viittä minuuttia myöhemmin, olivat lapset jo syöneet loppuun ja lattia puhdas. -Tämä päivä meni nyt lopullisesti pieleen. Mun täytyy mennä viemään moottorisahaa teidän isälle. Siellä on kaatunut jotain puita. Ajotielle, ja talon nurkille. -Voi ei, ei kai siellä ole sattunut ketään. -No ei varmaan. Puita vain oli kaatunut. Malla oli hetken hiljaa. Jarmo odotti jotain. Anteeksipyyntöä tai pahoittelua myöhästymisestä. Hänelle. -No sitten sun täytyy varmaan mennä heti. Käytkö kaupassa samalla? Jarmo ei sanonut mitään. Tuijotti

Mallaa viisi sekuntia. Hän henkäisi, kääntyi ja laittoi sandaalit jalkaan. Astui ovesta ulos myrskyyn, Malla jäi tuijottamaan perään. Draamakuningatar, nainen ajatteli. Amalia ja Manfred kiipeilivät äitinsä pohkeilla, tahmeat kädet tarttuivat sukkahousuihin. Huolimattomasti Malla irrotti pienet sormet ja sukaisi näkymättömän liat pois säärästään. Tuulen paine paiskasi ulko-oven kiinni Jarmon perässä ennen kuin hän ehti sulkea sitä. Vonkuna söi sen äänen, mutta Jarmo tiesi, että sisällä se kuulosti pahalta. Kävely autotallille oli vaikeaa, kun sivutuuli koetti työntää miehen polulta liukkaalle nurmikolle. Ilma oli täynnä lehtiä, oksia ja roskia. Ne pistelivät osuessaan paljaisiin käsivarsiin ja kasvoihin. Moottorisaha löytyi samasta paikasta, mihin Jarmo oli sen jättänyt. Heti appiukon lähdettyä alkukesästä. Jarmo asetteli vanhan sanomalehden S-Maxin tavaratilaan ja laski sahan sen päälle. Sitten autoon, ja myrskyyn. Malla oli ollut oikeassa. Tuuli tarttui korkeaan autoon, riepotteli sitä aina aukealle ajaessa. Koetti painaa ojaan, tai vastaantulevien kaistalle. Jarmo joutui ylioheamaan hampaat irvessä. Muutkin autot näyttivät heiluvan vaarallisesti, ja hiki, joka kihosi Jarmon otsalle ei johtunut pelkästään fyysisestä rasituksesta. Hampaat kiristyiivät ja hartiat jännittyivät hengityksen tihentyessä. Puhelin. Kun Jarmo irrotti oikean kätensä ratista painaakseen hands freeen vastaunnappia, tuuli tarttui aiempaa lujemmin autoon ja pakotti oikean puolen pyörät rouhaisemaan penkan soraa. Vaivoin auto kääntyi tuulta vasten ja löysi taas asfalttia alleen. -No mitä nyt? Mallalla oli kädessään lasillinen valkoviiniä. Hän istui olohuoneen luonnonvalkoisella nahkasohvalla ja katsoi myrskyn ajamaa balettia takapihalla. Lapset eivät olleet yhtä viljejä kuin tavallisesti, he istuivat äitinsä edessä. Vilkuilivat aina välillä Mallaa, eivät huutaneet. Jarmo oli varmaan taas kertonut niille jotain inhottavia asioita hänestä. Ajanut lapset ainoaa äitiään vastaan. Pelotellut tai panetellut. -Mitä sä olet tehnyt Amalialle ja Manfredille? Ne on ihan hiljaisia. -En minä ole mitään tehnyt, ihan tavallisia he ovat koko päivän olleet. Sotkeneet, ja juosseet ympäri. -No nyt ne vaan istuu ja tuijottaa. Tosi kummallisen näköisenä. Ootko sä haukkunut mua niille? Mehän on sovittu, ettei viedä riitoja lapsille. Ymmärräthän sinä, että aikuisten pitää osata olla aikuisia? -Joo, kyllä minä ymmärrän. Enkä ole puhunut yhtään mitään niille, tai kenellekään. Miten sä voit aina syyttää minua kaikesta? -Enhän minä mitään syytä, keskustelen vain rauhallisesti. Ota säkin ihan vaan iisisti. Ja kun sinä saat olla kaikki päivät lasten kanssa, niin ajattelin, että tietäisit. Miksi ne ovat tuollaisia. Jatkuvan myrskytuulen joukosta erottui riepotteleva puuska. Se tarttui taloon aluksi savupiipusta, laskeutui sitten seiniä pitkin kivijalkaan saakka. Vavahdus kuulosti rummun sisällä olemiselta, kumea ääni kaikui huoneessa. Ikkunat hakkasivat salpojaan vasten. Manfred alkoi itkeä, ja Amalia nyki Mallan hameenhelmaa. -Kauhea tuuli täällä, melkein puhalsi ikkunat sisään. -No arvaa vaan miltä tuntuu ajaa tässä säässä. -Justhan mä tulini sieltä kotiin, kai mä sen tiedän. Lapsetkin pelkää. Kyhjöttää ihan kiinni. Malla irrotti tyttärensä sormet helmastaan ja nyki hametta suoraksi. Hän oli teettänyt sen raakasilkistä Singaporessa viimeisellä työmatkallaan. Turkoosi hame oli saanut pääkonttorin nuoret miehet käyttäytymään entistäkin lapsellisemmin. -Hei, koska sä tulet takaisin? -En tiedä, kai se sun isäsi minulla taas jotain keksii. Jotain mitä en osaa. -No höpö, höpö. Tule vaan nopeasti. Pääset sitten vielä illalla sinne kerhoosi. Ja voisit käydä kaupassa mennessä. Mä teen listan valmiiksi. Jarmo rouhaisi käsiä ohjauspyörässä, kämmenetkin olivat jo aivan hikiset. Aikoiko se suku ajaa hänet hulluksi? Jatkuvia vaatimuksia ja pompottamista. Malla kuunteli puhelimen ritinää. Sitten Jarmon ääni, tavallistakin kireämpänä. -Hei, odotas vähän. Tuolla edessä on nyt jotain. Tämä tuuli. Viimeiset sanat Jarmo huusi. Puhelin hiljeni Mallan kädessä. Hän yritti soittaa takaisin. -Soititte puhelimeen, johon juuri nyt ei saada yhteyttä. Ni ringde en telefon, som... Toinen yritys, sama lopputulos. Turhautuneena Malla heitti puhelimen sohvalle viereensä. Aiemminkin Jarmo oli käyttäytynyt lapsellisesti, mutta ei hän koskaan ollut lyönyt luuria korvaan. Sulkenut puhelinta

kokonaan. Amalia ja Manfred nykivät taas äitinsä helmoja. Lasten ilmeet olivat selvästi pelästyneet, kumpikaan ei uskaltanut katsoa pihalle. Tuuli ujelsi tasaisesti nurkissa ja Malla näki, miten ikkunat olivat kaarella ulospäin. Vain salvat pitivät ne paikallaan. Hän otti TV:n kaukosäätimen ja avasi Jarmon vaatiman 42-tuumaisen plasmanäytön. Uutiset. -Suomen yllä riehuva myrsky on katkonut puita ja aiheuttanut useita autokolareita kaikkialla maassa. Poikkeuksellisen kova tuuli on aiheuttanut sekä mittavia henkilö- että omaisuusvahinkoja. Myrsky on repinyt talojen kattoja Pirkanmaalla, ja lentävät rakennusmateriaalit ovat vaatineet ainakin kahden ihmisen hengen. Yhteensä vahinkojen arvioidaan nousevan useisiin kymmeniin miljooniin euroihin. Asiantuntijamme mukaan tänään noussut myrsky on yksi pahimmista Suomen historiassa. -Kyllä, tämä on historiallinen säätila. Tunnetun historiamme aikana ei Suomessa ole ollut näin voimakkaita tuulia. Mittareiden mukaan puuskissa tuuli on noussut yli sataan kahteenkymmeneen metriin sekunnissa. Myrskyn vaikutuksista ei ole vielä tietoa, mutta on selvää, että tällainen poikkeuksellinen sääilmiö aiheuttaa vahinkoja laajoilla alueilla. Uutisankkurin vakavat kasvot. -Viranomaiset ovat kehottaneet kaikkia kansalaisia pysymään sisätiloissa ja välttämään ulkona liikkumista. Myöskään autoilua ei suositella, sillä äkilliset puuskat ovat sekä työntäneet autoja pois tieltä että kaataneet puita useille teille. Pelastusviranomaisten mukaan. Televisio sammui samalla hetkellä kuin valotkin. Ilman erillistä varoitusta. Heinäkuun loppu, vähän yli kuusi illalla, ja ulkona oli melkein pimeää. Pimeys valui huoneeseen sähköjen sammuessa. Amalia kirkaisi ja Manfred alkoi itkeä uudestaan. Lapset kihersivät taas äitinsä hametta. Malla nosti ensin Amalian syliinsä ja sitten Manfredin siskonsa viereen. -No, no, ei tässä mitään. Kaikki on ihan hyvin. Sähköt vain katkesivat. Semmoista sattuu aina välillä. Täällä maalla kun eletään. Ei tässä hätää. Haetaan kynttilöitä ja leikitään. Joo, niin me tehdään. Puhuessaan Malla silitti lastensa hiuksia. Amalian pitkä vaalea tukka tuntui silkkiseltä. Jarmo oli varmaan harjannut sen tänään erityisen huolellisesti. Hän oli aina pitänyt hyvää huolta heidän kahdesta kaunokaisestaan. Lapset painautuivat äitinsä rintaa vasten, ja hän tunsu miten valkoinen silkkipaita kastui Manfredin poskea vasten. Ikkuna räjähti auki ja hetkessä huone oli täynnä lentävää tavaraa. Papereita, lehtiä, roskia. Tuuli maistui mädäntyneeltä ja piiskasi raskaasti Mallan kasvoja. Nyt huusivat molemmat lapset, puhdasta kauhua. Malla näki, että karmi oli murtunut, se ei ollut kestänyt jatkuvaa alipaineen vetoa. Malla painoi lapsia tiukemmin itseään vasten ja nosti jalat koukkuun sohvalle. Enää ei tehnyt mieli kynttilänvaloa, nyt hän halusi vain turvaan. Vaikka lapsuudenkotiin, kätötyymään oman äitinsä syliin. Katolta kuului mekaanista riipimistä. Auenneen ikkunan edestä lensi kattotiili. Ei tippunut, vaan lensi. Vaakasuoraan. Riipivä ääni jatkui ja syveni, peitti alleen lasten tukahtuneen vikinän. Lisää tiiliä. Tuulen ujellus peitti alleen kaikki muut äänet. Ulkona näkyi kaatuneita puita, ja koko maanpinta vaikutti elävän. Malla tunsu talon tutisevan, valmistautuvan viimeiseen koitukseensa. Hän istui luonnonvaalealla sohvalla lapset sylissä. Mietti, missä Jarmo oli. Kun huoneen nurkkaan ilmestyi seinän korkuinen repeämä, Malla painoi posken lastensa hiuksiin ja maistoi niissä omat kyöneleensä.